TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 9. martā *

Lieta C-493/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Gerechtshof te 's-Hertogenbosch* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 9. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 1. decembrī, tiesvedībā

L. H. Piatkowski

pret

Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents) un Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*],

ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss [*F. G. Jacobs*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Nīderlandes valdības vārdā — H. Sevenstere [*H. Sevenster*] un K. Viselsa [*C. Wissels*], pārstāves,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Martins [*D. Martin*] un P. van Nufels [*P. van Nuffel*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 17. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt EKL 48. un 52. pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem EKL 39. un 43. pants), kā arī 14.c panta b) punktu Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), ko groza Padomes 1998. gada 29. jūnija

Regula (EK) Nr. 1606/98 (OV L 209, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1408/71").

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp Pjatkovska [*Piatkowski*] kungu un *Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven* (Centrālā nodokļu dienesta Eindhovenas Lielo uzņēmumu nodaļas vadītājs, turpmāk tekstā — "*Inspecteur*") par iemaksu, kas attiecīgajai personai jāiemaksā Nīderlandes sociālā nodrošinājuma sistēmā, bāzes noteikšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punkts nosaka:

"Ievērojot 14.c un 14.f pantu, uz personām, kam piemēro šo regulu, attiecas tikai vienas dalībvalsts tiesību akti. [..]"

4 Šīs regulas 14. pants nosaka īpašus noteikumus, ko piemēro personām, kuras vienlaikus ir nodarbinātas vienā dalībvalstī un strādā kā pašnodarbinātas citā dalībvalstī.

5 Saskaņā ar 14.c panta b) punktu persona, kas vienlaikus ir nodarbināta vienā dalībvalstī un strādā kā pašnodarbināta otrā dalībvalstī, gadījumos, kas minēti šīs regulas VII pielikumā, ir pakļauta tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā šī persona ir iesaistīta algotā darbā, un tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā šī persona strādā kā pašnodarbināta.

6 To gadījumu skaitā, kas norādīti Regulas Nr. 1408/71 VII pielikumā, kuros personai vienlaicīgi piemēro abu dalībvalstu tiesisko regulējumu, šī pielikuma 1. punktā ir ietverts gadījums, kad persona ir pašnodarbināta Beļģijā un darbinieks kādā citā dalībvalstī.

Valsts tiesiskais regulējums

7 Nīderlandes likuma par vecuma pensiju vispārējo sistēmu (*Algemene Ouderdomswet*) 6. panta 1. punkta b) apakšpunkts noteic, ka katrs nerezidents, kam piemēro ienākumu nodokli, strādājot algotu darbu Nīderlandē, tiek apdrošināts atbilstoši likumā paredzētajai sistēmai. Tas pats attiecas uz citiem likumiem par sociālo apdrošināšanu, proti, likumu par ģimenes pabalstu vispārējo sistēmu (*Algemene Kinderbijslagwet*), likumu par apgādnieka zaudējuma pensijas vispārējo sistēmu (*Algemene Nabestaandenwet*) un likumu par īpašo veselības izmaksu vispārējo shēmu (*Algemene wet bijzondere ziektekosten*).

8 Nīderlandē sociālā nodrošinājuma iemaksu iekasēšanu nosaka likums par sociālā nodrošinājuma finansēšanu (*Wet financiering volksverzekeringen*, turpmāk tekstā — "*WFV*").

9 Saskaņā ar *WFV* 6. pantu:

"Apdrošinātajai personai ir pienākums veikt sociālās apdrošināšanas iemaksas."

10 Atbilstīgi šī likuma 7. pantam:

"Sociālās apdrošināšanas iemaksas aprēķina bāze ir nodokļu maksātāja ienākumi, par kuriem jāveic sociālās iemaksas."

11 Saskaņā ar *WFV* 8. pantu ar "ienākumiem, par kuriem jāveic sociālās iemaksas", saprot ar nodokli apliekamus ienākumus vai ienākumus valstī, ko apliek ar nodokli, Nīderlandes likuma par ienākumu nodokli (*Wet op de inkomstenbelasting*, turpmāk tekstā — "*WIB*") izpratnē.

12 Saskaņā ar *WIB* 49. panta 1. punkta c) apakšpunkta ceturto daļu ienākumi no Nīderlandē dibinātas sabiedrības parādiem ir ar nodokli apliekams ienākums valstī, ja šo ienākumu saņēmējam ir vērā ņemama dalība šajā sabiedrībā šī paša likuma 20. panta a) punkta izpratnē un ja šī dalība nav sabiedrības aktīvi.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

13 Pjatkovskis, Nīderlandes pilsonis, 1996. gadā kļuva par Beļģijas iedzīvotāju, kur viņš strādā par sabiedrību vadītāju. Saskaņā ar Beļģijas tiesisko regulējumu sociālā nodrošinājuma jomā šāds darbs tiek uzskatīts par pašnodarbinātību.

14 Ieinteresētā persona ir arī sabiedrības ar ierobežotu atbildību *Vanderheide Beheer BV* (turpmāk tekstā — "*Vanderheide*"), kas reģistrēta Nīderlandē un ir 100 % Beļģijas sabiedrības, kurā Pjatkovskim un viņa sievai katram pieder 50 % akciju, meitas uzņēmums, direktors. Šo darbību, par kuru ieinteresētā persona 1998. gadā saņēma algu, kura Nīderlandē ir apliekama ar ienākuma nodokli, Nīderlandes tiesiskajā regulējumā par sociālo apdrošināšanu uzskata par algotu darbu.

15 Pjatkovskim ir prasījums pret sabiedrību *DuvedeC BV*, kas dibināta Nīderlandē un kurā *Vanderheide* pieder 41 % kapitāldaļu. 1998. gadā Pjatkovskis saņēma procentu maksājumu saistībā ar šo parādu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais procentu maksājums"), kura summa tika ņemta vērā, lai aprēķinātu viņa ienākumus, par kuriem tajā gadā jāmaksā sociālās iemaksas.

16 Apstrīdot šādas summas ņemšanu vērā, Pjatkovskis iesniedza sūdzību *Inspecteur*. Atbilstošo iemaksu tomēr apstiprināja ar 2000. gada 17. marta lēmumu. Pjatkovskis tad cēla prasību *Gerechtshof te 's-Hertogenbosch*. Šajā tiesā viņš cita starpā apgalvoja, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1408/71 tas ir Beļģijas Karalistes, valsts, kurā viņš pastāvīgi dzīvo, kompetento iestāžu pienākums atskaitīt iemaksas no apstrīdētā procentu maksājuma.

17 Uzskatot, ka pastāv šaubas attiecībā uz to, vai Nīderlandes sociālās apdrošināšanas iemaksu atskaitīšana no apstrīdētā procentu maksājuma ir saderīga ar Kopienu tiesībām, *Gerechtshof te 's-Hertogenbosch* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Kopienu tiesības, īpaši tiesības brīvi pārvietoties, kā arī Regulas Nr. 1408/71 [..] 14.c panta b) punkts, traucē Nīderlandei attiecināt sociālās apdrošināšanas maksājumus uz ienākumiem no procentiem, ko Nīderlandē dibināta sabiedrība ir

samaksājusi Beļģijas pilsonim, uz kuru saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punktu un VII pielikuma 1. punktu attiecas gan Nīderlandes, gan Beļģijas tiesību akti sociālās nodrošināšanas jomā?"

Par prejudiciālo jautājumu

18 No uzdotā jautājuma formulējuma kopskatā ar iesniedzējtiesas lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojumu izriet, ka *Gerechtshof te 's-Hertogenbosch* būtībā jautā, vai Līguma 48. pants par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un Līguma 52. pants par brīvību veikt uzņēmējdarbību, kā arī Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem nepieļauj Nīderlandes tiesību aktus, kas sociālo iemaksu pamatsummā iekļauj procentu maksājumus, tādus kā pamatā lietā samaksājusi kāda Nīderlandē dibināta sabiedrība Nīderlandes pilsonim, kurš dzīvo Beļģijā un kuram, piemērojot šo regulu un ņemot vērā tā profesionālās darbības raksturu, piemēro abu šo dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesību aktus, lai gan nav skaidru kritēriju procentu maksājuma piesaistei dalībvalstij, kurā šī sabiedrība ir dibināta.

19 Vispirms ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1408/71 mērķis, kā norādīts tās otrajā un ceturtajā apsvērumā, ir nodrošināt darbinieku un pašnodarbināto personu brīvu pārvietošanos Eiropas Kopienā, tai pat laikā ievērojot valstu sociālā nodrošinājuma tiesību aktu īpatnības. Šajā sakarā, kā arī izriet no tās piektā, sestā un desmitā apsvēruma, šī regula ietver vienlīdzīgas attieksmes pret darba ņēmējiem dažādos valstu tiesību aktos principu un cenšas nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi, cik vien tas ir iespējams, pret visiem darba ņēmējiem, kas ir nodarbināti kādas dalībvalsts teritorijā, kā arī nesodīt tos darba ņēmējus, kuri realizē savas tiesības brīvi pārvietoties (skat. 2001. gada 8. marta spriedumu lietā C-68/99 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-1865. lpp., 22. un 23. punkts, kā arī 2005. gada 26. maija spriedumu lietā C-249/04 *Allard*, Krājums, I-4535. lpp., 31. punkts).

20 Ar Regulu Nr. 1408/71 ieviestā sistēma ir tikai koordinēšanas sistēma, kas tās II sadaļā cita starpā attiecas uz darbiniekiem vai pašnodarbinātām personām, kas dažādos apstākļos izmanto tiesības brīvi pārvietoties, piemērojamā tiesību akta noteikšanu. Neizbēgami šādā sistēmā maksājamo sociālo iemaksu līmenis mainīsies atkarībā no dalībvalsts, kurā šī darbība pilnībā vai daļēji tiek veikta, vai atkarībā no tiesību akta sociālā nodrošinājuma jomā, kuram šī darbība ir pakļauta (skat. šajā sakarā iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 29. punkts, un 2002. gada 19. marta spriedumu apvienotajās lietās C-393/99 un C-394/99 *Hervein* u.c., *Recueil*, I-2829. lpp., 52. punkts).

21 Regulas Nr. 1408/71 13. pants, ar ko sākas šīs regulas II sadaļa par piemērojamo tiesību aktu noteikšanu, 1. punktā noteic, ka, ievērojot 14.c pantu un 14.f pantu, darba ņēmējs, uz kuru attiecināma šī regula, ir pakļauts tikai vienas dalībvalsts tiesību aktiem. Kā tas tostarp izriet no šīs pašas regulas piektā, astotā un desmitā apsvēruma, principa, ka sociālā nodrošinājuma jomā tiek piemēroti tikai vienas valsts tiesību akti, mērķis ir novērst nevienlīdzīgu attieksmi, kas attiecībā pret darba ņēmējiem un pašnodarbinātajām personām, kas pārvietojas Kopienā, ir piemērojamo tiesību aktu daļējas vai pilnīgas pārklāšanās rezultāts (skat. šajā sakarā 2000. gada 15. februāra spriedumu lietā C-169/98 Komisija/Francija, *Recueil*, I-1049. lpp., 43. punkts). Tādējādi saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14.a panta 2. punktu persona, kas parasti strādā kā pašnodarbināta divās vai vairāk dalībvalstīs, ir pakļauta tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā šī persona dzīvo (skat. 1997. gada 30. janvāra spriedumu lietā C-340/94 *De Jaeck*, *Recueil*, I-461. lpp., 11. punkts).

22 Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punkts tomēr noteic, ka šīs regulas VII pielikumā noteiktajos gadījumos persona, kas vienlaikus ir nodarbināta vienā dalībvalstī un strādā kā pašnodarbināta otrā dalībvalstī, ir vienlaicīgi pakļauta abu šo valstu tiesību aktiem. Līdz ar to šai personai ir pienākums maksāt tādas iemaksas, kādas attiecīgajā gadījumā paredz viens vai otrs no šiem tiesību aktiem (iepriekš minētais spriedums lietā *De Jaeck*, 39. punkts).

23 Tādā situācijā kā pamata lietā, kur netiek apstrīdēts, ka Pjatkovskis vienlaicīgi ir nodarbināts Nīderlandē un strādā kā pašnodarbinātais Beļģijā un līdz ar to uz viņu attiecas Regulas Nr. 1408/71 VII pielikuma 1. punktā paredzētais gadījums, no šīs pašas regulas noteikumiem izriet, ka attiecīgajai personai var prasīt maksāt Nīderlandes sociālās apdrošināšanas tiesību aktos paredzētās iemaksas, lai gan viņš veic iemaksas saskaņā ar Beļģijas sociālās apdrošināšanas tiesību aktiem.

24 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punkts izslēdz iespēju, ka darba ņēmējam attiecībā uz vieniem un tiem pašiem ienākumiem piemēro sociālās iemaksas, kas izriet no vienlaicīgas abu attiecīgo valstu tiesību aktu piemērošanas.

25 Šajā sakarā ir jānorāda, kā to dara iesniedzējtiesa, ka atšķirībā no tās iepriekšējās redakcijas Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punkta redakcija, kas piemērojama faktiem pamata lietā, vairs nenoteic, ka katras attiecīgās dalībvalsts tiesību akti ir piemērojami vienlaicīgi tikai "attiecībā uz darbību, kas veikta tās teritorijā".

26 Tomēr, lai interpretētu Kopienu tiesību noteikumu, ir jāņem vērā ne tikai šī noteikuma formulējums, bet arī šī noteikuma konteksts un mērķi, kurus paredzēts sasniegt ar tiesisko regulējumu, pie kura tas pieder (iepriekš minētais spriedums lietā *De Jaeck*, 17. punkts, un 2005. gada 7. jūnija spriedums lietā C-17/03 *VEMW* u.c., Krājums, I-4983. lpp., 41. punkts).

27 Interpretējot Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punktu tādējādi, ka tas atļauj piemērot dubultas iemaksas attiecībā uz vieniem un tiem pašiem ienākumiem, tiktu sodīti darba ņēmēji, kas realizē savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, un līdz ar to tas būtu acīmredzamā pretrunā ar šīs regulas mērķi. Kā jau Tiesa ir nospriedusi attiecībā uz šīs regulas 14.d panta 2. punktu, ar to dalībvalstīm tiek uzlikts pienākums

izturēties pret darba ņēmējiem, uz ko attiecas šīs pašas regulas 14.c panta b) punkts, bez diskriminācijas, salīdzinot ar darba ņēmējiem, kas visas darbības veic vienā dalībvalstī (skat. šajā sakarā iepriekš minēto spriedumu lietā *Hervein* u.c., 61. punkts).

28 No šiem noteikumiem, lai arī netieši, bet noteikti izriet, ka Regulas Nr. 1408/71 VII pielikumā paredzētajā gadījumā apdrošinātajai personai piemēro tās dalībvalsts tiesību aktus, kurā tā ir darbinieks, attiecībā uz šādu darbību un tās dalībvalsts tiesību aktus, kurā tā ir pašnodarbinātais, attiecībā uz šo darbību.

29 Līdz ar to attiecībā uz ienākumiem, kas rodas no algotas darbības un attiecībā uz ienākumiem, kas rodas no pašnodarbinātības, kam nekādā gadījumā nevar piemērot dubulto iemaksu veikšanu, katra no attiecīgajām dalībvalstīm var piemērot iemaksu tikai attiecībā uz to ienākumu daļu, kas ir saņemta tās teritorijā (skat. šajā sakarā iepriekš minēto spriedumu lietā *De Jaeck*, 40. punkts).

30 Ir vispārīgi zināms, ka Beļģijā apstrīdētajam procentu maksājumam sociālās iemaksas nepiemēro. Līdz ar to, pat pieņemot, ka norma, ar ko aizliedz dubulto iemaksu veikšanu, kas norādīta šī sprieduma iepriekšējā punktā, nav piemērojama tikai attiecībā uz ienākumiem no algotas darbības un ienākumiem no pašnodarbinātības, bet attiecas uz jebkāda veida ienākumiem, ko ir guvušas personas, kurām piemēro Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punktu, attiecīgais Nīderlandes tiesību akts katrā ziņā šo normu nepārkāpj.

31 Šajos apstākļos fakts, ka šajā regulā nav kritērija, lai piesaistītu ienākumus, kas saņemti no procentu maksājuma, Nīderlandei, pats par sevi nevar liegt dalībvalstij iekasēt sociālā nodrošinājuma iemaksas attiecībā uz šiem ienākumiem saskaņā ar tās tiesisko regulējumu.

32 Tā kā Kopienu tiesības neskar dalībvalstu tiesības organizēt to sociālā nodrošinājuma sistēmas (2003. gada 13. maija spriedums lietā C-385/99 *Müller-Fauré* un *van Riet, Recueil*, I-4509. lpp., 100. punkts), nepastāvot likumdošanas saskaņošanai Kopienas līmenī, attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem ir jānosaka nosacījumi, kas reglamentē tiesības vai pienākumus tikt apdrošinātam sociālās nodrošināšanas sistēmā, kā arī sociālā nodrošinājuma sistēmas dalībnieku iemaksu apmērs (skat. īpaši 2005. gada 8. septembra spriedumu lietā C-512/03 *Blanckaert*, Krājums, I-7685. lpp., 49. punkts) un ienākumus, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu šīs iemaksas (1999. gada 26. janvāra spriedums lietā C-18/95 *Terhoeve, Recueil*, I-345. lpp., 51. punkts).

33 Svarīgi ir tikai tas, ka, realizējot savu kompetenci, attiecīgā dalībvalsts ievēro Kopienu tiesības (skat. īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Terhoeve*, 34. punkts, un 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-227/03 *van Pommeren-Bourgondiën*, Krājums, I-6101. lpp., 39. punkts).

34 Šajā sakarā Tiesa ir nospriedusi, ka EK līgums negarantē darba ņēmējam, ka tā darbības paplašināšana vairākās dalībvalstīs vai tās pārcelšana uz citu dalībvalsti neietekmēs viņa stāvokli sociālā nodrošinājuma jomā. Ņemot vērā dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesiskā regulējuma atšķirības, šāda paplašināšana vai pārcelšana atkarībā no gadījuma var darba ņēmējam radīt lielākas vai mazākas priekšrocības vai trūkumus sociālās aizsardzības jomā. No tā izriet, ka, pat ja tā piemērošana ir mazāk izdevīga, šāds tiesiskais regulējums tik un tā atbilst Līguma 48. un 52. pantam, ja tas nenostāda attiecīgo darba ņēmēju neizdevīgākā situācijā, salīdzinot ar tiem darba ņēmējiem, kas visas savas darbības veic dalībvalstī, kur to piemēro, vai salīdzinot ar tiem darba ņēmējiem, uz kuriem jau tas attiecas, un ja tā rezultātā tiek maksātas sociālā nodrošinājuma iemaksas, nesaņemot pretī labumu (skat. šajā sakarā iepriekš minēto spriedumu lietā *Hervein* u.c., 51. punkts).

35 Šajā lietā vispirms ir jākonstatē, ka *WIB* 49. panta 1. punkta c) apakšpunkta ceturtā daļa, saskaņā ar kuru ienākumi no Nīderlandē dibinātas sabiedrības parādiem ir

ienākumi, par kuriem veic sociālā nodrošinājuma iemaksas, vienādi attiecas uz visiem šādu ienākumu saņēmējiem, nenostādot neizdevīgā stāvoklī darba ņēmējus, kuri kā Pjatkovskis ir izmantojuši savas tiesības brīvi pārvietoties, attiecībā pret darba ņēmējiem, kuri visas savas darbības veic šajā dalībvalstī.

36 Ir zināms, ka sociālā nodrošinājuma iemaksas, ko ieinteresētā persona ir samaksājusi Nīderlandē, sniedz viņam tiesības uz sociālo aizsardzību šajā dalībvalstī papildus tām tiesībām, ko viņš bauda Beļģijā, un līdz ar to tās neiet zudumā.

37 Protams, apstrīdētā procentu maksājuma iekļaušana ienākumos, par kuriem jāveic sociālā nodrošinājuma iemaksas, ko izmanto kā bāzi, lai aprēķinātu sociālā nodrošinājuma iemaksas, kas Pjatkovskim jāveic, pati par sevi nedod viņam tiesības saņemt sociālos pabalstus Nīderlandē papildus tiem, ko viņš jau saņem šajā dalībvalstī. Tomēr šāda situācija rodas, pirmkārt, kā ir jau teikts šī sprieduma 32. punktā, no kompetences, kas ir atstāta katrai dalībvalstij noteikt apdrošināto personu maksājamo iemaksu līmeni un ienākumus, kas jāņem vērā šo iemaksu aprēķināšanai. Sociālās aizsardzības apjoms un sociālo iemaksu precīzas aprēķināšanas veids nav būtisks, jo pienākumu veikt šīs iemaksas līdzsvaro piedāvātā vispārējā sociālā aizsardzība.

38 Otrkārt, ja sociālās aizsardzības apjoms pamata lietā nav atkarīgs no veiktajām sociālā nodrošinājuma iemaksām, šāda situācija ir raksturīga uz solidaritātes principu balstītai sociālā nodrošinājuma sistēmai.

39 Šajos apstākļos nešķiet, ka attiecīgais Nīderlandes tiesiskais regulējums pamata lietā pārkāpj Līguma 48. un 52. pantā garantēto personu brīvas pārvietošanās principu.

40 Līdz ar to uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Līguma 48. un 52. pants par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un brīvību veikt uzņēmējdarbību, kā arī Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neaizliedz Nīderlandes tiesisko regulējumu, kas sociālā nodrošinājuma iemaksu bāzē iekļauj procentu maksājumus, tādus kā tie, ko pamata lietā Nīderlandes pilsonim, kurš dzīvo Beļģijā, pārskaitījusi Nīderlandē dibināta sabiedrība, un attiecina uz to, piemērojot šo regulu un ņemot vērā šo profesionālo darbību īpašības, šo abu dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesisko regulējumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

41 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Līguma 48. un 52. pants (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem EKL 39. un 43. pants) attiecīgi par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un brīvību veikt uzņēmējdarbību, kā arī 14.c panta b) punkts Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97, ko groza Padomes 1998. gada 29. jūnija Regula (EK) Nr. 1606/98, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek aizliegts Nīderlandes tiesiskais regulējums, kas sociālā nodrošinājuma iemaksu bāzē iekļauj procentu maksājumus, tādus kā tie, ko pamata lietā Nīderlandes pilsonim, kurš dzīvo Beļģijā, pārskaitījusi Nīderlandē dibināta sabiedrība, un attiecina uz to, piemērojot šo regulu un ņemot vērā šo profesionālo darbību raksturu, šo abu dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesisko regulējumu.

[Paraksti]